Р Е Ш Е Н И Е
№ 39415

гр. София, 12.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 55 състав,** в публично заседание на 29.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **7269** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. 10а, ал. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. Ж. /J. K./, [дата на раждане] , гражданин на Република Т., чрез адвокат В. Г. М. срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – вид „Д“ от 15.05.2026г., издаден от И. Г. – завеждащ консулска служба в посолството на Република България в Т.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, като е прието, че целта и условията на заявеното пребиваване не са доказани. В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неспазване на установената форма и при несъответствие с материално-правните разпоредби. Според жалбоподателя при кандидатстването за издаване на виза са представени всички необходими документи, но въпреки това издаването на такава е отказано въз основа на „съмнения“. Изложени са доводи, че издаденият административен акт в този си вид засяга в значителна степен правата на жалбоподателя, защитени от чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован не се представлява, поддържа жалбата с писмена защита, изготвена от упълномощения адв. М., с която претендира и сторените в производството разноски.

Ответникът – завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в Т. – редовно уведомен, в съдебно заседание не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:
Със заявление, подадено на 23.03.2026г., Х. Ж. е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D” с цел започване на работа в българското търговско дружество „Юроспийд“ ООД (ЕИК[ЕИК]). Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт; застрахователна полица за медицински разходи; свидетелство за съдимост с А.; медицинско свидетелство с А.; нотариално заверена декларация от „Юроспийд“ ООД за осигуряване на жилище в [населено място], [община]; тунизийско свидетелство за управление на МПС за категории C+E и международно такова; банкови документи за износ на валута; резервация за полет и хотелски ваучер; писмо от Дирекция „Миграция“ на МВР с рег. № 536400-15896 от 09.02.2026г., от което е видно, че чужденецът има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 години именно за нуждите на посочения български работодател.
На 15.05.2026г. е издаден оспореният Отказ от за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“ от И. С. Г. – завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в Т.. Като правно основание в отказа са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, а като фактическо такова в графата за допълнителни бележки е изложено лаконичното заключение: „Налице са съмнения, че визата няма да бъде използвана за престой и работа в България.“.
В хода на съдебното производство са изискани съставените документи и изразени становища от МВР – Дирекция „Миграция“ и Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/ във връзка със заявлението на Х. Ж. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – вид „D“. От Дирекция „Миграция“ при МВР, с писмо рег. № 536400-40321 от 26.06.2026г., съдът е уведомен, че във връзка със заявление за продължително пребиваване на основание чл. 24и от ЗЧРБ на Х. Ж., след постъпило положително становище от Агенцията по заетостта, е било изпратено уведомително писмо до Министерството на външните работи и упълномощения представител на работодателя за предприемане на действия по подаване на заявление за издаване на виза вид „D“. В писмото изрично е посочено, че съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 3 от Инструкция № КОВ-04-02-351/15.08.2013г. за съгласуване на заявленията за визи, в случаите по чл. 30, ал. 4 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, когато заявлението за виза е подадено на основание чл. 24и от ЗЧРБ, решението се взема в срок от 20 календарни дни след съгласуване само с ДАНС. Поради това от Дирекция „Миграция“ сочат, че изискваните документи не могат да бъдат предоставени, тъй като дирекцията не е участник в съгласувателната процедура по издаване на виза тип „D“ по заявление № TUN 26000103/23.03.2026г. на Х. Ж.. По делото е постъпило и писмо с рег. № М-5547 от 03.07.2026г. от зам.-председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, с което съдът се уведомява, че съгласувателната процедура по подаденото заявление за виза е осъществена електронно от СДМ - ДАНС, като по електронен път в Националната визова информационна система е изразено отрицателно становище за кандидата Х. Ж. с довод, че апликантът попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Отразено е, че при извършената проверка е било установено, че лицето има отказани шенгенски визи от Франция, което според ДАНС е довело до основателни съмнения относно посочената цел на пътуването и поражда висок миграционен риск, като се отбелязва, че няма изготвени писмени документи, относими към воденото производство, и не се сочи чужденецът да представлява заплаха за националната сигурност.
При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване срещу утежняващи индивидуални административни актове, които подлежи на пряк съдебен

контрол на основание чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, тъй като се касае за засягане на основни права и свободи на ЕКПЧ, а именно чл. 8 от Конвенцията, посочено с жалбата.
Същата е процесуално допустима, разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.
С т. 4 на Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 2 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Със Заповед № 8 от 11.04.2024г. на посланика на Република България в [населено място], Република Т., И. С. Г. - завеждащ Консулска служба в Посолството, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към НУРИВОВР. Предвид издаването на оспорения акт за анулиране от И. С. Г. съдът приема, че същият е издаден от компетентен административен орган.
Независимо от това съдът намира, че при издаването на оспорения административен акт са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са довели до неправилно приложение на материалния закон. Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.
Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26. В разглеждания случай, правното основание изписано в постановения отказ е чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, конкретно: т. 22 и т. 24. Следователно, за да бъде законосъобразно приложено което и да е от тези основания, административният орган следва да установи конкретни фактически обстоятелства, които да обосноват направения извод. Именно върху административния орган е

доказателствената тежест да установи наличието на законовите предпоставки за отказ, доколкото той черпи права от тяхното съществуване. В случая съдът констатира, че в процесния отказ са изложени единствено лаконични, общи и декларативни съображения, според които са налице съмнения, че визата няма да бъде използвана за престой и работа в България.
Настоящият съдебен състав намира, че така изложените фактически основания не са достатъчни, за да обосноват приложението на чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. Посочването единствено на общи съмнения, без да се изложат обективни факти от действителността, не води автоматично до извод, че заявената цел и условия на пребиваването не са действителни. Между установения факт на съмнение и направения от административния орган краен правен извод липсва необходимата логическа и доказателствена връзка.
От приложената административна преписка се установява, че към заявлението за издаване на виза са представени легитимен трудов договор, писмо за предоставен достъп до пазара на труда от компетентните органи по миграция, декларация за осигуряване на жилище, свидетелство за съдимост, медицинско свидетелство, банкови документи и останалите документи, изискуеми съобразно приложимата нормативна уредба. Административният орган не е изложил мотиви защо не кредитира тези доказателства, нито е посочил кои конкретни данни от тях счита за недостоверни или противоречащи на действителното фактическо положение. Безспорно по делото е установено, че жалбоподателят притежава законен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 години именно за нуждите на посочения български работодател „Юроспийд“ ООД. Само по себе си наличието на предходно отказани шенгенски визи от друга държава, посочено в писмото на ДАНС, не може автоматично да обоснове извод, че настоящото заявление е фиктивно или представените документи са неистински. За подобен извод са необходими конкретни и убедителни доказателства относно липсата на намерение за изпълнение на трудовите правоотношения, каквито в случая не са изложени в мотивите на отказа и не се установяват от административната преписка. Не променя горните изводи и представеното по делото писмо от Държавна агенция „Национална сигурност“, съдържащо отрицателно становище. Действително, съгласно приложимата нормативна уредба органите на ДАНС участват в производството по издаване на визи чрез предоставяне на становища по електронен път. Това отрицателно становище има характер на вътрешен междинен акт и не освобождава компетентния консулски орган от задължението самостоятелно да извърши преценка на всички относими факти и доказателства и да изложи мотиви в самия административен акт защо приема, че са налице законовите предпоставки за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. Недопустимо е фактическите мотиви на административния акт да бъдат изцяло извличани по тълкувателен път от съдържанието на вътрешни писма от административната преписка, които остават напълно неизвестни за адресата на акта към момента на неговото издаване.
Наред с това съдът съобрази и представеното по делото писмо от Дирекция „Миграция“ при МВР, в което се потвърждава, че органите по заетостта и миграцията вече са дали своето положително становище за достъпа на лицето до пазара на труда. При наличие на различни становища решаващо значение имат не самите становища, а фактите и доказателствата, въз основа на които са направени изводите, като именно те подлежат на съдебна проверка за законосъобразност, а не крайното становище на съответния административен орган.
Отказът не съдържа анализ на представените доказателства, нито мотиви защо административният орган не ги приема за достатъчни, като липсва обсъждане на тяхната доказателствена стойност във взаимната им връзка. Именно в това се състои и порокът на оспорения административен акт. Изложените в него фактически основания са общи и декларативни и не съдържат конкретните съображения, въз основа на които е прието, че е

осъществено някое от основанията по чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. От съдържанието на отказа не може да се установи кои конкретни факти административният орган е счел за доказани, въз основа на кои доказателства е достигнал до този извод и защо е отхвърлил представените от заявителя документи.
Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.
По изложените съображения административният акт като незаконосъобразен следва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт съдът не може да реши спора по същество, поради което на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на разноски. По делото е направено искане за присъждане на разноски в размер на 500 евро за адвокатски хонорар, но не е представен списък на разноските, нито договор за правна помощ /по делото е налице само пълномощно/, нито доказателства за плащане на претендираното възнаграждение. Съгласно задължителните указания на Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ВКС, разноски за адвокатски хонорар се присъждат само при доказаност, че са реално заплатени от страната до приключване на съдебните състезания. Ето защо при липса на доказателства за действително изплатен адвокатски хонорар и съответните писмени документи претенцията за адвокатско възнаграждение следва да бъде отхвърлена като недоказана. От друга страна, е представено доказателство за заплатена държавна такса в размер на 5.11 евро, която следва да бъде присъдена на жалбоподателя при този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 55-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. Ж. /J. K./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] , отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – вид „Д“ от 15.05.2026г., издаден от И. С. Г. – завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в Т..
ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.
ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Х. Ж. /J. K./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] , сторените по делото съдебни разноски в общ размер на 5.11 /пет евро и 11 евроцента/ евро, представляващи заплатена държавна такса.
Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: